

Като повървѣли още малко, ненадѣйно изкочилъ единъ ловецъ, съ пушка въ рѣцѣ и патрони на поясъ. Щомъ го съгледала, лисицата казала: „Ето, това е човѣкъ; бѣгай да бѣгаме, защото ще ни скжса топлитѣ кожухчета.“

Щомъ казала това, лисицата се въртнала назадъ и се скрила бързо, бързо изъ храсталака.

Мечката поискала да го поразгледа по-отблизо, но злѣ си изпатѣла за това.

Ловецътъ се прѣмѣрилъ право въ гърдитѣ на мечката и едно „бумъ“, мечката се катурнала тозъ часъ на земята. Поискало ѝ се да стане, ала силитѣ я напустнали вече. Алена кръвъ зашуртѣла изъ гърдитѣ ѝ.

Лисицата, която се била изкачила на една далечна могила, като видѣла мечката, че лежи на земята, извикала колкото я гласъ държи: „Видѣ ли, що е човѣкъ, мецо!?”

Мечката дочула този гласъ, отворила очи, понадигнала глава, ала скоро я сложила на земята, зажумѣла, и не прогледала вече.

Д. Шишковъ.

